

Parkeringsløyve - erklæring frå lege

Om pasienten	
Legeerklæring Som vedlegg til søknad om parkeringsløyve for forflytningshemma jamfør forskrift om parkeringstillatelse for forflyttningshemmede av 18.03.2016 nr. 264.	
Pasienten sitt fornamn	Etternamn
Fødsels- og personnummer	
Adresse	
Postnr/sted	
Følgjande spørsmål må svarast på.	
Gi ei utfyllande skildring av pasientens forflytningshemming (på norsk).	
Brukar pasienten hjelpemiddel: (Kryss av ved bruk)	
☐ Rullestol	
☐ Krykker	
☐ Stokk	
☐ Rullator	
☐ Stavar	
☐ Anna	
Skildring av eventuelt anna hjelpemiddel:	

Pasientens gangdistanse i antal meter: (Utan belastning i form av bæring/motbakke etc.)

Meter utan hjelpemiddel:

Meter med hjelpemiddel:

Gjeld gangdistansen for:

Heile året

Vinterhalvåret

Korleis er gangdistansen vurdert (eks. gangtest/observasjon):

Prognose mht. pasientens forflytningsvanskar:

Andre forhold av betydning (til dømes behov for tilsyn):

Legen sin digitale signatur

Fornamn

Etternamn

Stilling

Rettleiing

Denne rettleiinga er utarbeidd som støtte for lege der det skal utformast legeerklæring til søknad om parkeringsløyve for rørslehemma.

Vilkår for tildeling av parkeringsløyve

For at søkjar skal få innvilga parkeringsløyve for rørslehemma, må to grunnvilkår vere oppfylt:

1. Søkjar må vere forflytningshemma (ikkje kunne gå eller ha problem med å bevege seg over nokon lengde)
2. Søkjar må ha eit særskilt behov for parkeringslette

Det er legen som skal vurdere vilkår nr. 1. Kommunen vurderer vilkår nr. 2.

Vilkåra er kumulative, det vil seie at begge må vere oppfylt for at løyve innvilgast. Legens vurdering overprøvast ikkje av kommunen, men kommunen kan innhente ei supplerande medisinsk vurdering dersom kommunen ser det som nødvendig. Kommunen kan også leggje vekt på endra forhold frå søknadstidspunktet til behandlingstidspunktet.

Kommunen vurderer om søkjar vil kunne oppnå parkeringslette på dei konkrete stadene søkjar oppgir, i samanheng med den skildra forflyttingsevna. Kommunen gjer altså alltid ei vurdering av dei to vilkåra sett i samanheng.

Dersom pasienten søkjer om parkeringsløyve som førar, skal legen berre skildre pasientens forflyttingsevne og gi tilhøyrande informasjon. Dersom pasienten skal søkje som passasjer, må i tillegg eit tredje vilkår vere oppfylt:

1. Søkjar må ha behov for regelmessig hjelp av førar utanfor motorvogna

Dette vilkåret skal også vurderast av legen når pasienten søkjer som passasjer. Kommunen overprøvar heller ikkje denne vurderinga, men kan også her innhente ei supplerande medisinsk vurdering.

Legeerklæringens innhald og funksjon

Legen skal skildre pasientens forflyttingsutfordringar. Diagnose nemnast i legeerklæringa, men diagnosen i seg sjølv er ingen tilstrekkeleg skildring av forflyttingsutfordringane, med mindre desse er heilt openberre, som t.d. søkjarar som sit permanent i rullestol eller liknande.

Dersom diagnosen ikkje er knytt til pasientens rørsleapparat må det skildrast nøye korleis og i kva grad den aktuelle diagnosen påverkar pasientens forflyttingsevne. Skildringa må gjevast på ein slik måte at ikkje-medisinsk personell kan forstå den.

Legen skal gjere ei sjølvstendig vurdering og observasjon av pasientens forflyttingsevne. Legen skal naturlegvis ha ein dialog med pasienten om forflyttingsevna, men det er viktig at ein ikkje berre gjengir pasientens oppleving av si eiga forflyttingsevne. Det er legens vurdering av forflyttingsevna som må leggjast til grunn.

Dersom pasienten har nokre gode og nokre dårlege dagar kva gjeld forflyttingsevna, slik at gangevna varierer mykje, er det viktig at legen prøver å anslå kor stor del av dagane som normalt er gode og

dårlege. Dersom pasientens forflyttingsevne varierer på denne måten, bør legen angi lengdemeter på høvesvis både dei gode og dårlege dagane. (Til dømes: Pasienten kan gå opptil 300 meter samanhengande på gode dagar, og maks 50 meter samanhengande på dårlege dagar. Dårlige dagar kan førekome minst tre gonger ukentlig).

Det skal vidare kryssast av for om pasienten nyttar hjelpemiddel. Herunder skal ein også krysse av for kor ofte dei nyttast og skildre korleis forflyttingsevna er ved bruk av desse. Dersom pasienten ikkje nyttar hjelpemiddel, må det skildrast om søkjar ville ha hatt nytte av hjelpemiddel og korleis forflyttingsevna ville vore ved slik bruk. Alternativt må legen skildre kvifor pasienten ikkje vil ha nytte av hjelpemiddel.

Som tidlegare nemnt skal legeerklæringa vere grunnlaget for å etterse at vilkår nummer 1 (og vilkår nummer 3 dersom ein søker som passasjer) er oppfylt. Idet det er eit ytterlegare vilkår som må vere oppfylt, er det for øvrig ingen automatikk i at pasienten tildelast parkeringsløyve sjølv om dette eine vilkåret er oppfylt. Det er derfor viktig at legen informerer pasienten om at det er kommunen som skal vurdere vilkåret som er knytt til søkerens behov for parkeringslette, og ikkje legen. Pasienten oppgir sjølv informasjon som dannar grunnlaget for denne avgjerla i søknadsskjemaet til kommunen.

Særleg om pasient som søker parkeringsløyve som førar

Dersom pasienten søker som førar må legen vurdere om pasienten framleis oppfyller vilkåra for å ha førarkort. Søklar må leggje fram kopi av gyldig førarkort til kommunen ved søknad om parkeringsløyve.

Særleg om pasient som søker parkeringsløyve som passasjer

Dersom pasienten søker som passasjer må legen vurdere om pasienten kan vente på bestemmelsesstaden medan førar av motorvogna parkerer denne på ein lovleg parkeringsplass.

Det skal vurderast om vedkommande treng «regelmessig hjelp av førar utanfor motorvogna». Med «regelmessig hjelp» meinast tilnærma konstant behov for tilsyn, som inneber at pasienten til dømes ikkje kan etterlatast åleine medan førar parkerer køyretøyet på ein ordinær/lovleg parkeringsplass. Døme på slikt tilsynsbehov kan vere ved kognitiv svikt, psykisk utviklingshemming, demens, afasi eller anna svekking av sansane, og også andre sjukdomar der ein utan forvarsel kan få eit alvorleg illebefinnande. Born inntil ein viss alder reknast også å trenge slikt tilsyn.

Det at passasjeren treng hjelp til å gå ut av bilen og må bli følgt inn til bestemmelsesstaden (typisk «levande støtte») er i seg sjølv ikkje nok til at dette vilkåret vil vere oppfylt. I slike tilfelle vil den såkalla av- og påstigningsmetoden kunne nyttast. Regelen følgjer av trafikkreglane § 1 bokstav k, der det er fastsett at kortast mogleg stans for av- og påstigning ikkje reknast som parkering. Det er under same regel tillate for ein førar å følgje nokon som treng hjelp inn til bestemmelsesstaden, utan at dette reknast som ei parkering i strid med eventuell regulering. På denne bakgrunnen er det derfor ikkje tilstrekkeleg at legen berre skildrar eit behov for hjelp til og frå bestemmelsesstaden. Legen må vurdere pasientens generelle behov for regelmessig hjelp av førar og om pasienten kan vente åleine medan motorvogna blir parkert.

Kontakt med kommunen

Søklar blir bedt om å krysse av for om kommunen kan kontakte legen for nærare informasjon om forhold knytt til parkeringsløyvet.